

မင်းသိင်္ခ

မင်းသိင်္ခ မဟာမြိုင်

ခက်တယ်ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မသိတာကို ပြောတာ၊ သိသွားရင် လွယ်လွယ်လေး

မင်းသိင်္ခ

အခန်း(၁)

ရန်ကုန်မြို့ ၊ ကင်းဘဲလမ်း (ယခုငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း)နှင့် ငါးထပ်ကြီး ဘုရားအနီး၌ လွန်စွာရှေးကျလှသော နှစ်ထပ်အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံး ရှိလေ၏။ ထိုနှစ်ထပ် အိမ်ကြီး၏ နောက်တွင် ကား ဧကပေါင်းများစွာကျယ်ဝန်းသော လယ်ယာစိုက်ပျိုးနိုင်သည့် ယာခင်းများ လည်း ရှိလေ၏။ ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှေးအခါကပင် ယာခင်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသူတို့ ရှိ၏။

ယာတဲများ လည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အထက်က ဆိုခဲ့သော နှစ်ထပ်အိမ်ဟောင်းကြီးနှင့် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ရှိနေသော မြေ၌ မူ ယာခင်း လုပ်ကိုင်သူ ဟူ၍ မရှိသောကြောင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပိတ်ဆီးကာရံလျက် ရှိလေတော့၏။

ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် တောင်ယာလုပ်ကိုင် စားသောက်သူတို့ သည် လွန်စွာဖြစ်ထွန်းကြသည် ဖြစ်ရာ လှူနိုင်တန်းနိုင်ကြကုန်၏။ တောင်ယာသမား တို့ ၏ ဇနီးမယားများမှ လည်း ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲ ဝတ်နိုင်စားနိုင်ကုန်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ သည် အထက်ကဆိုခဲ့သော အိမ်ဟောင်းကြီးနှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပိတ်ဆီးကာရံလျက် ရှိသော မြေကိုမူ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရန် စိတ်မျှပင် မကူးကြချေ

။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုမြေသည် မြေခိုက် မြေကြမ်းဟု ယုံကြည်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအနီးတစ်ဝိုက်မှ လူများ သည် ထိုအိမ်ဟောင်းကြီးအား "အိမ်မည်းကြီး" ဟူ၍ လည်းကောင်း ၊ ဆွေတော် မျိုးတော်များ ထဲမှ မင်းသားကြီးတစ်ဦး နေထိုင်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် "မင်းသားကြီးအိမ်တော်" ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။ ကာလသားအချင်းချင်း ရဲစွမ်းသတ္တိကို အကြောင်းပြု၍ ငြင်းခုံပြောဆိုသော အခါများ ၌ ...

"မင်းတို့ သတ္တိရှိရင် အိမ်မည်းကြီးထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားပြီးအိပ်ဝံ့သလား" ဟူသည့် သတ္တိစမ်းသည့် မေးခွန်းမျိုးသည် ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် နေသော လူတို့ မကြာခဏ ကြားရတတ်သော မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ရှေးအခါက အိမ်ကြီးအနီး၌ တောင်ယာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသော တောင်ယာသမားတို့ သည် ထိုအိမ်မည်းကြီးကို တစ်နည်း သို့မဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် 'ဖြူ' ခဲ့ကြသည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ အမှန် စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအိမ်မည်းကြီးသည် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးအတွင်း ရှိသည် ကတစ်ကြောင်း ၊ ခြံပတ်ပတ်လည်တွင် ကုက္ကိုပင်၊ ညောင်ပင်၊ သရက်ပင်၊ ကံ့ကော်၊ တောင်မုရိုး၊ ဝါးပိုးဝါးစသော သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ရှိသောကြောင့် လွန်စွာ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသည် ကတစ်ကြောင်း၊ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ပုံစံမှာ လည်း ကြောင်လိမ်လှေကား၊ ဆင်ဝင်၊ ဆင်ဝင်ဆောင်၊ လသာဆောင် စသည် တို့ ဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသည် ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နေချင်စဖွယ် ရှိလှ၏။ သို့ရာတွင် လူတို့ ၏ စိတ်သည် မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ၊ အိမ်ပုံစံ ရှေးကျလျှင်လည်းကောင်း၊ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ကာရံထားသော ခြံဝန်းကျယ်ကြီးအတွင်း ရှိလျှင် လည်းကောင်း၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိလျှင်

သော်လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရန်ကျောစိမ့်တတ်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ကျော
စိမ့်သည် ကို ရှေးလူကြီးများက ‘ အိမ်ခြောက်သည် ’ ဟု ခေါ်လေ့ရှိကြ၏
။

တစ်နေ့သ၌ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ထမ်းပိုးဆိုင်းထမ်းတို့ ကို ထမ်း၍ လည်းကောင်း ၊ အသက်(၃၀) ကျော်အရွယ် မိန်းမတစ်ဦးသည် ခံတောင်းကြီးတစ်တောင်းကို ခေါင်း၌ ရွက်လျက် လည်းကောင်း၊ ဟိုငေးငေးဒီမော့မော့နှင့် လာခဲ့ကြရာ အထက်ကဆိုခဲ့သော တောင်ယာများ အနီးရှိ ယာတဲတစ်တဲဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ။ ထိုအခါရှေ့မှ ဆိုင်းထမ်း ထမ်းပိုးတို့ ကို ထမ်းလာသော ယောက်ျားကြီးက မိန်းမလုပ်သူအား

"ရှင်မရေ ဟောဒီယာတဲလေးမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ခရီးတစ်ထောက် နားကြစို့လား"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိန်းမလုပ်သူက . . .

"ကောင်းသားပေါ့တော်"

ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ယောက်ျားလုပ်သူက ယာတဲအတွင်း မှ စုရုံး၍ ရေနွေးသောက်နေကြသော လူများအား . . .

"ဒီမှာ ခင်ဗျား. . . ကျွန်တော်တို့ ကို နေရိပ်ခိုခွင့် ပြုပါ။ ပြီးတော့ ဟောဒီ သောက်ရေအိုးထဲကလည်း ရေကြည်တစ်ပေါက်ကိုလည်း သောက်ခွင့်ပြုပါဗျာ "

ဟု ယဉ်ကျေးစွာပြောလျှင် တဲအတွင်းမှ လူများ အနက် တစ်ယောက် သော လူက. . .

"နေရိပ်လည်း ခိုခွင့်ပြုပါတယ်၊ ရေကြည်လည်း

တစ်ပေါက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သောက်နိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်အိုးလုံးသာ သောက်ကြပေတော့၊ အဲဒါမှ မဟုတ်ဘူး ရေနွေးကြမ်းလေး သောက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဟောဟိုမှာ ရေနွေးကြမ်းတွေ ရှိပါတယ်၊ လက်ဖက်ခြောက်တွေလည်း အဆင်သင့်ပဲ၊ ကြိုက်သလောက်သာ သောက်ကြပေတော့ "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယောက်ျားလုပ်သူက မိန်းမဘက်လှည့်၍ ...

"ရှင်မရေ ... ကျုပ်မပြောဘူးလား၊ အကြေသားတွေ စေတနာ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ " ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယာခင်းအတွင်းမှ တစ်ယောက်သောသူက... .

"အကြေသားဆိုတာ ဘယ်လူကိုပြောတာတုံး"

ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုသူက... ..

"ကျွန်တော်က အညာသား၊ နောင်တို့ က အကြေသား၊ အထက်ကို အညာလို့ ခေါ်တယ်၊ အောက်ကို အကြေသားလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား၊ နောင်တော်တို့ ရယ်၊ ကျွန်တော် စကားများ အမှားပါသွားလို့ လား၊ တကယ်လို့ များ အမှားပါသွားလို့ ရှိရင် နဖူးမြေစိုက် ဦးခိုက်တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျား"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယာတဲအတွင်း၌ ရှိကြကုန်သော ယာသမား ငါးဦးသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောကြကုန်၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီးနောက် သောင်းစိန် ဟု ခေါ်သည့် ယာသမားတစ်ဦးက... .

"မမှားပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ သိထားတာက အညာသား၊ အောက်သားရယ်လို့ သိထားတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့မှ အညာသားအကြေသားရယ်လို့ သိရတာကိုး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက . . .

"အောက်သားလို့ ခေါ်တာ ရိုင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အကြေလို့ ခေါ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူး လား နောင်တော်တို့ ရယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ယာသမားသောင်းစိန်က . . .

"ဘာဖြစ်လို့ အထက်ကို အညာလို့ ခေါ်ပြီး၊ အောက်ကို အကြေလို့ ခေါ်တာတုံး မိတ်ဆွေရဲ့ "

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူက . . .

"တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သစ်သီးအမှတ်နဲ့ တင်စားပြီး ပြောတာပါ။ ဥပမာ - သက်ရက်သီး ဆိုပါတော့ အညာမှာ တွဲလောင်းလေးဆွဲနေတယ်၊ သရက်သီးရဲ့ အထက်ပိုင်းဟာ အညာရှိတဲ့ အပိုင်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အညာပိုင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတဲ့ အခါ မှာ အညာဟာ ‘ဟထိုး’ ပြုတ်ပြီး အညာပိုင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ သရက်သီးလေးဟာ အညာကြွေတဲ့ အခါမှာ မြေပေါ်ကို ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သရက်သီးရဲ့ အောက်ပိုင်း ကမြေနဲ့ ထိပြီး ကြေသွားတယ်၊ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီအပိုင်းကို အကြေပိုင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ အထက်မြန်မာပြည်နဲ့ အောက်မြန်မာပြည်၊ အထက်ပိုင်းကိုအညာပိုင်း၊ အောက်ပိုင်းကို အကြေပိုင်းလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားမှ အမှားပါရင် ပြင်ပေးကြပါနော်"

ဟု ယဉ်ကျေးစွာပြောလျင် ယာတဲအတွင်းရှိ ယာသမားသောင်းစိန် အပါအဝင် ယာသမား အပေါင်းသည် ထိုသူအား လွန်စွာကရုဏာသက်သွားကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ရေခွေးကြမ်းများ ၊ ထန်းလျက်ခဲများကို ၎င်းတို့ ဇနီးမော

င်နံ စားသောက်ရန် ပေးကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် အညာသားလင်မယား သည် ယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုတတ်သောကြောင့် နေရိပ်ခွင့်ရသည့်အပြင် လက်ဖက်ခြောက် ကောင်းကောင်း နှင့် နှပ်ထားသော ရေနွေးနှင့် ထန်းလျက်၊ မြေပဲတို့ ကို စားသောက်ခွင့် ရကြလေ၏။ ထိုသို့စားသောက်ခွင့်ရလျှင် အညာသားသည် ထန်းလျက်ခဲကို 'ထောက်' ခနဲ ကိုက်လိုက်၊ ရေနွေးကြမ်းကို တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ရင်း ထန်းလျက်ခဲကို ချီးကျူး၏။ အညာသား၏ မိန်းမသည် မြေပဲနှင့် လက်ဖက်ခြောက်ကို ချီးကျူး၏။ ထို့နောက် အညာသား၏ မိန်းမသည် စားသောက်ပြီးနောက် တဲအတွင်း၌ အမှိုက်များကိုကောက်၍ တမာခက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံမြက်စည်း ဖြင့် ယာတဲကို လှည်းပေး၏။ အညာသားကလည်း မီးဖိုတွင် ထင်းများ ထပ်၍ ရေနွေးအိုး တစ်လုံးထပ်၍ ထည့်ပေး၏။ ထိုအခါ၌ ယာသမား ငါးဦးအနက် 'ကုလားငတင်' ဟု ခေါ်သော ယာသမားက...

"မိတ်ဆွေတို့ က ပညာသားတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ဒေသက လာခဲ့ကြတာတုံး"

ဟု မေးရာ အညာသားက. . .

"ဒီလိုပါ နောင်တော်ရယ်၊ အညာသားဆိုပေမယ့် သိပ်ပြီး အညာသားကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုဂံနားက 'ငသရောက်' ဆိုတဲ့ ရွာကပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမဆိုရင် ပုဂံသူပါ။ သူတို့ ပုဂံမှာ က ဒီမှာ တော့ ရပ်ကွက်ခေါ်မှာ ပေါ့၊ ဟိုမှာ တော့ အပိုင်ခေါ်တယ် ၊ မင်းနန်းသူ အပိုင်ပေါ့ဗျာ၊ အခုခေါ်မယ်ဆိုရင် မင်းနန်းသူရပ်ကွက်ပေါ့ဗျာ၊ ရှေးအခါက ကျောက်ရောဂါ နှိပ်စက်လေတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိန်းမ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မာတွေ ဗရပုစ် နဲ့ ပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါတလေ လင်နဲ့ မယား အချစ်ပွားကြတဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော်က သူ့ကို 'ကျောက်ပေါက်မာထူ မင်းနန်းသူ' လို့

ကျီစားလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်မလည်း မကြာခဏ သူ့ကို 'ကသိကအောက်လုပ်သလား၊ ငသရောက်သား'တဲ့ ၊ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ဆင်းရဲသားအညာသူ အညာသား လင်မယားဟာ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ ဆိုသလို ရှာဖွေစားသောက်ဖို့ အောက်အကြေကို ဆင်းလာခဲ့တာပဲ"

စီကာပတ်ကုံး ပြောပြ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကုလားငတင်က...

"ထားပါတော့ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကြေကိုရောက်ပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာအလုပ် လုပ်မှာ လဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုအညာသားက...

"ကျွန်တော်တို့ က လူကြမ်းပဲဗျာ၊ ခိုင်းမယ့် လူရှိရင် သစ်ပင်တက်တယ်၊ ရေတွင်းတူးမယ်၊ ထမ်းမယ်၊ ပိုးမယ်၊ ထွန်မယ်၊ ယက်မယ်၊ စိုက်မယ် ၊ ပျိုးမယ်ပေါ့ဗျာ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကုလားငတင်က သူ၏ လူများ ဘက်သို့လှည့်ကာ ...

"ဒီလူ့ကို အိမ်မည်းကြီးနောက်က မြေတွေကို ရှင်းခိုင်းပြီး တောင်ယာလုပ်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အညာသားသည်

"ခိုင်းပါ ခင်ဗျား ခိုင်းပါ၊ ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်"

ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ယာသမား သောင်းစိန်က.

..

"ကုလားငတင်က ၊ သူ့ခမျာ ဆင်းရဲရှာလွန်းလို့ အညာကနေ ဆင်းလာရတာ ၊ ဒီလို မရက်စက်ပါနဲ့ ကွာ ၊ သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမြေ

အကြောင်းလည်း မင်းသိသားနဲ့ ကွာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အညာသားက... .

"နောင်တော်ရယ် ဒီမြေက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တုံး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ယာသမား သောင်းစိန်က... .

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အိမ်မည်းကြီးပိုင်တဲ့ မြေ၊ (၈) ဧကရှိတယ်၊ ဟောဟိုနားက ချုံတွေပိတ်နေတာ အားလုံးဆိုပါတော့၊ အဲဒီမှာ တောင်ယာလုပ်တဲ့ လူ (၈) ယောက်ရှိပြီ သေတာ၊ (၈) ယောက်စလုံး ဟာ (၂) လထက် ပိုပြီးမခံဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဟောဒီငါးထပ်ကြီး ရွာကလေးမှာ ကာလသားခေါင်းရှိတယ်၊ ကာလသား ရန်ပုံငွေရှိတယ်၊ ပထမလူ (၄) ယောက် သေတုန်းက ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့ ကျကျနန ဆွမ်းသွတ်နိုင်တယ်၊ နောက်လူတွေကျတော့ ကာလသားရန်ပုံငွေ နည်းသွားလို့ မုန့်ဟင်းခါး တောင် မကျွေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဆန်ပြုတ်နဲ့ ဆွမ်းသွတ်လိုက်ရတယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် ဆန်ပြုတ်တောင် မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ဆွမ်းသွတ်ရမယ် "

ဟု ပြောရာ သောင်းစိန်၏ အပြောပိုင်မှုကြောင့် ယာသမားအားလုံး ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။ အညာသားကမူ

"နောင်တော့စကားကို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီပိုင်မြေပိုင်ရှင်ကို သွားပြီးပြောပေးကြပါ၊ ကျွန်တော် လုပ်ချင်ပါတယ်၊ သေသွားတော့လည်း ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ပဲ သပိတ်သွတ်လိုက်ကြပေါ့ဗျာ"

ဟု ပြောလေ၏။ ငါးထပ်ကြီးရွာမှ တောင်ယာသမားများ သည် ထိုမြေ၌ မလုပ်ရန် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ နားချကြ၏။ သို့ရာတွင် အညာသား

က လုပ်ခွင့်ရရန် ပိုင်ရှင်အား ပြောပေးရန်အတွက် နားပူနားဆာ တိုက်လေတော့၏။ အညာသားကသာ နားပူနားဆာ တိုက်သည် မဟုတ် ။ သူ၏ မိန်းမ အညာသူမလည်း ဝင်၍ ပူဆာလေ၏။ ထိုအခါ တောင်ယာသမားတို့ အနက်မှ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဘဂျမ်းဆိုသည့် တောင်ယာသမားက

"ခုအခါမှာ အဲဒီအိမ်မည်းကြီးရော ၊ အဲဒီမြေတွေကို ချစ်တီးကုလား ပုလဲဆာမိဆိုတာ ကပိုင်နေပြီ၊ သူကကုန်သည် လမ်းမှာ နေတယ်၊ သူ့ဆီမှာ သွားပြောရင်တော့ ပုလဲဆာမိက ကပြီးတောင် လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီမြေကြီးဟာ နာမည်ပျက်နေတာ ကြာပြီ၊ လုပ်မယ့်သူရှိလို့ နာမည်ကောင်းလာရင်၊ သူက ကြိုက်ဈေးခေါ်ပြီး ရောင်းပစ်လိုက်မှာ ပေါ့ ၊ အခုအခါမှာ တော့ နာမည် ပျက်နေတော့ အလကားပေးရင်တောင် ယူမယ့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အညာသားက...

"နောင်တော်ကြီးရယ် တစ်ဆိတ်လေး ကူညီစမ်းပါ၊ အဲဒီ ပုလဲဆာမိဆီ သွားပြောပေးစမ်းပါ" ဟု ပူဆာလေ၏။ ထိုအခါ ဘဂျမ်းက... ..

"ဒီလောက်တောင် တောင်းပန်လို့ မရရင်တော့ လုပ်ရစေမယ်၊ လုပ်ရစေမယ်၊ ဒီနေ့ညတော့ ကိုယ့်လူတို့ လင်မယား ဟောဒီယာတဲမှာ အိပ်ကြ၊ မနက်ဖြန် ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ၊ ကျုပ်ပြောပေးမယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ အညာသားသည် ...

"ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်ဗျာ"

ဟု ပြောပြီးလျှင် သူ၏ မိန်းမဘက်သို့ လှည့်ကာ... ..

"ရှင်မရေ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားဖို့ သောက်ဖို့ ဘာမှ မပူနဲ့ တော့ဟေ့"

ဟု အားရဝမ်းသာ ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းမိန်းမ အညာသူ မ ကလည်း

"ဟုတ်တာပေါ့ တော်ရေ၊ အဲဒီ မြေရှင်ချစ်တီးကုလားကြီးဆီမှာ အ လုပ် လုပ်ခွင့်သွားတောင်းရင် ဓားမတို့ ၊ သံတူးရွင်းတို့ ၊ ပေါက်ပြားတို့ ၊ ငန်းပြားတို့ အစုံတောင်းခဲ့နော်၊ ချုံတွေကို ရှင်းရမှာ ၊ ဓားမက နှစ်လက် မှ ရမယ်၊ ချုံတွေကများ တော့ တော်တစ်ယောက်တည်း ပြီးမှာ မဟုတ် ဘူး ၊ ကျုပ်ပါဝင်ခုတ်ရမှာ "ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကုလားငတင်က

"ဒီမှာ ညီမရေ... အဲဒီမှာ က မကောင်းဆိုးဝါးတွေရှိတယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ အညာသူမက သူ၏ ယောက်ျားအား . . .

"ဒီမှာ တော်ရေ . . .ဟောဒီက မောင်ကြီးက ပြောနေတယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အများကြီးပဲတဲ့ ၊ ချစ်တီးကုလားကြီးဆီက ဓားမ တွေအများကြီး တောင်းခဲ့ပါ၊ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကိုပါ ခြံကူရှင်းခိုင်း ရအောင်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကုလားငတင်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ် သွား၏။ ကျန်သော ယာသမားများကမူ 'ဝါး' ခနဲ ဝိုင်း၍ ရယ်မောလိုက်ကြ လေတော့သတည်း။

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နေ့တွင် ယာသမား ဘဂျမ်းသည် အညာသားအား အိမ်
ရှင်ယာရှင်ဖြစ်သော ချစ်တီး ကုလား ပုလဲဆာမိ နေထိုင်ရာ ကုန်သည်
လမ်း ဆီသို့ ခေါ်၍ သွားလေ၏။ လမ်းတွင် ဘဂျမ်းက အညာသားအား

...

"နေစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တုံး"

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူက ...

"ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ပြီးချိုပါ"

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ဘဂျမ်းက . . .

"ကိုယ့်လူကတော့ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ သိပ်ပြီး လိုက်တာပဲ၊ ကိုယ့်လူက စ
ကားပြောရင် ပြီးပြီး ပြီးပြီးနဲ့ "

"ဒါနဲ့ ကိုယ့်လူရဲ့ မိန်းမ နာမည်တကော ဘယ်သူတဲ့ တုံး"

ဟု မေးမြန်းလိုက်ပြန်ရာ မောင်ပြီးချိုက. . .

"မမဲတူလို့ ခေါ်ပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဘဂျမ်းက ...

"သူလည်း နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်တာပဲ အသားက မည်းပေတာကိုး"

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် မြေရှင် ပုလဲဆာမိ ထံသို့ ရောက်ရှိ သွားကြလေတော့၏။ ပုလဲဆာမိသည် ၎င်း၏ နာမည်ပျက်နေသော မြေ ဌှိ တောင်ယာလုပ် မည်ဟု ပြောသောကြောင့် မောင်ပြုံးချို လိုအပ်သော စားမ၊ တူးရွင်း၊ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ ငန်းပြား၊ ပုဆိန်၊ တောင်းသာမ က တဲထိုး နေထိုင်ရန်နှင့် မျိုးစေ့ဝယ်နိုင်ရန်အတွက် ငွေအနည်းငယ်ကို ပင် ထုတ်ပေး လိုက်လေ၏။ မောင်ပြုံးချိုသည် ပစ္စည်းများကို သယ် ဆောင်၍ ဝမ်းသာ စွာပြန်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ချို ကို အနည်းငယ် ရှင်းလင်း၍ တဲကလေးတစ်လုံး ထိုးလေ၏။ မောင်ပြုံးချို၏ တဲကလေးမှာ ခြေတံရှည်တဲကလေး ဖြစ်၏။ တွေ့မြင်ရ သူ အပေါင်းက...

"တဲကလေးက နေချင့်စဖွယ်ကလေးနော်" ဟု ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ မောင်ပြုံးချိုသည် တဲထိုးပြီးနောက် လည်း မနေသေးဘဲ ယာထဲ၌ ပင် နေ၏။ နောက်တစ်နေ့ကျမှ တဲသို့ ပြောင်းရွှေ့၏။ ထိုနေ့တွင် မောင်ပြုံးချိုသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မည်မည်ရရ မလုပ်ဘဲ၊ ကျောက်မြောင်း ဈေးသို့ သွားကာ အမဲအူ၊ အမဲအသည်းနှလုံးများကို ဝယ်လေ ၏။ ထိုသို့ဝယ်ပြီးလျှင် အနီးအနားရှိ ထင်းများ ဖြင့်ပင် တစ်နေကုန် ချက် ပြုတ်လေ၏။ ယာသမား မောင်ဘဂျမ်းတို့ ကိုလည်း ထိုဟင်းအိုးမှ ဟင်း တစ်ခွက် ခပ်၍ သွားပို့လေ၏။ ဘဂျမ်း၊ သောင်းစိန်၊ ကုလားငတင်တို့ လူ စုမှာ မောင်ပြုံးချို၏။ ဟင်းချက်ကောင်းခြင်းကို ချီးကျူးကြကုန်၏။ ည နေ နေဝင်ရီတရောသို့ရောက်သော အခါ၌ မောင်ပြုံးချိုသည် တစ်နေ့ လုံး ချက်ထားသော အမဲအူ၊ အသည်းနှလုံး ဟင်းအိုးကြီးကို(၈) ဧကမျှ ကျယ်သော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ အုပ်ဆိုင်းနေသည့် မြေနေရာ အလ ယ်သို့ ကြိုးစား၍ သွားပြီးလျှင် အောက်ပါ အတိုင်းအော်ဟစ်လေ၏။

"အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ခင်ဗျာ ကျွန်တော် အညာသား မောင်ပြုံးချိုနှင့် ကျွန်တော့်မိန်းမ အညာသူမ မမဲတူတို့ ဟာ မိတ်ဆွေများ ရှိရာ ဤနေရာ၊ ဤဌာနသို့ တောင်ယာအလုပ် လုပ်ကိုင်စား သောက်ရန် အထက်အညာမှ ပြောင်းရွှေ့လာကြပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အညာမှာ ဆိုလျှင် ဟင်းကောင်းချက်လျှင် အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေများကို ဟင်းခွက်ကမ်းတဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဒီနေ့မှာ အမဲအူ၊ အသည်းနှလုံးချက်တဲ့ အတွက် အိမ်နီးနားချင်းများကို ဖြူစင်သော စေတနာနဲ့ ဟင်းခွက်ကမ်းပါတယ်၊ စားသောက်ကြပါတယ်ခင်ဗျား"

မောင်ပြုံးချိုသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပြီးနောက် အမဲအူ၊ အသည်းနှလုံးအိုးကြီးကို ထိုနေရာ၌ ထားခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့ညက ၎င်းတို့ လင်မယားသည် အိပ်ရာသို့ စောစီးစွာ ဝင်ခဲ့လေ၏။ နံနက်မိုးလင်း ခါနီး၌ မောင်ပြုံးချိုသည် အိပ်မက်မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် အသက်(၅၀)ခန့် အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးတစ်ဦးသည် ၎င်း၏ တဲဝသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုလူကြီးသည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ အလွန်စွာအဆင်ကောင်းသော ပိုးလုံချည်ကို ဝတ်ထား၏။ ဖိနပ်မှာ ကတ္တီပီဖိနပ် ဖြစ်၏။ ထိုလူကြီးသည် လွန်စွာ ဆံပင်ကောက်ကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ ဥပမိရုပ်မှာ မြန်မာပီသသော ဥပမိရုပ်မျိုး ဖြစ်၏။ အသံမှာ လည်း ပြင်းဓာတ်ပါ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ထိုလူကြီးက....

"မောင်ပြုံးချိုက ဟင်းချက်တယ်ကောင်းတယ်ကိုးကွဲ့ ၊ ဟင်းချက်ကောင်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး ၊ မျက်နှာလည်း တယ်လည်း ချိုပေသကိုး ၊ မျက်နှာတင်ချိုတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ အပြောကလည်း အလွန်ကောင်းသကိုး၊ ညက မောင်ပြုံးချို ကမ်းတဲ့ အမဲအူဟင်းကတော့ ကျုပ်ရော ကျုပ်ရဲ့

တပည့်တွေရော အလွန်သဘောကျ ကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်လည်း ချက်စမ်းပါဦး ၊ မောင်ပြုံးချိုရယ် ချက်နိုင်အောင်လည်း ကျုပ်တို့က ကူညီမှာ ပါ။"

ဟူ၍ ပြောလေ၏။ မောင်ပြုံးချိုသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် အိပ်ရာမှ ထ၏။ ပြီးလျှင် တမာခက်ဖြင့်လုပ်ထားသော တောတံမြက်စည်းကြမ်းကြီးဖြင့် တဲ၏ ရှေ့တွင် ရေဖျန်းကာ တရွှမ်းရွှမ်းလှည်းလေ၏။ ထိုသို့လှည်းရာ လက်သီးဆုပ်လောက်ရှိသော ကျောက်တုံးကလေး တစ်တုံးကို ခတ်မိလိုက်လျှင် ကျောက်တုံးလေးသည် လွင့်သွား၏။ ကျောက်တုံးအောက်တွင် ဝင်းခနဲ အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။ မောင်ပြုံးချိုသည် ထိုအရာကို ကောက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ရွှေဒင်္ဂါးဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ပြုံးချိုသည် ရေမိုး ချိုးကာ ရွှေဒင်္ဂါးရောင်းရ မည့်နေရာကို စုံစမ်း၍ သွားလေတော့၏။

နံနက်စောစော ထွက်သွားရာ ဟိုမေး ဒီမေးသွားရသောကြောင့် မဂိုလမ်း(ယခုရွှေဘုံသာလမ်း) ရှိ၊ စိန်၊ ရွှေ၊ ရတနာ ရောင်းဝယ်သော ဘာဘူ ကုလား၏ ဆိုင်သို့ (၇) နာရီထိုးမှ ရောက်လေတော့၏။ ဘာဘူကုလားသည် မောင်ပြုံးချိုပြသော ဒင်္ဂါးကို မှတ်ထိုးခြင်း၊ ငရဲမိစားခြင်းမျှပင် မပြုဘဲ မနေ့ ညနေကပင်ပေါက်သော ရွှေဈေးဖြင့် ချေ လိုက်လေ၏။ မောင်ပြုံးချိုသည် ထိုဘာဘူကုလားအား " သတ္တုအိုးကြီးကြီး တစ်လုံးဝယ်လိုကြောင်း ၊ မည်သည့်နေရာတွင် ဝယ်၍ ရနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း " ကို မေးမြန်းရာ ထိုဘာဘူကုလားက သတ္တုအိုးများ ရနိုင်မည့်နေရာကို ညွှန်ပြ လိုက်လေ၏။ မောင်ပြုံးချိုသည် သတ္တုအိုးကို ဝယ်ယူပြီးနောက် ဈေးသို့ဝင်ကာ အမဲအူ၊ အသည်းနှလုံးများ စွာ ဝယ် လာလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏ တဲသို့ ပြန် လာပြီး ဆီ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်ဖြင့် ၎င်းဝယ်လာခဲ့သော အမဲအူကိုအကျအန ချက်လေတော့၏။ ညနေပိုင်း သို့ရောက်

လျှင် မောင်ပြုံးချိုသည် ၎င်း၏ ကျေးဇူးရှင် ယာသမားများအား ဟင်းတစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်သွား၍ ပေး၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ လင်မယား စားရန် အတွက်လည်း ဟင်းတစ်ခွက် ဖယ်ထားလေ၏။ ထို့နောက် ယမန်နေ့က သွားသော နေရာသို့ ဟင်းအိုးကြီးကို မနိုင်တနိုင်ဖြင့် သယ်သွားပြီးလျှင် . . .

"အိမ်နီးနားချင်းကောင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဩဘာပေးရင် သဘောကျတတ်တဲ့ လူပါဗျ။ ကျွန်တော်ချက်တဲ့ ဟင်းကို ကောင်းတယ်လို့ အိမ်နီးနားချင်းမိတ်ဆွေကြီးက ချီးမွမ်းတာနဲ့ ဒီနေ့လည်း ထပ်ပြီး ချက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ကတော့ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ရောင်းရတဲ့ ငွေနဲ့ ချက်လာတာဆိုတော့ ပေါပေါများများ ချက်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေကြီးတွေ ကြိုက်တဲ့ ဟင်းကိုလည်း ပြောကြပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မောင်ပြုံးချိုကလည်း ဒီလိုသာ ချက်နေရမယ် ဆိုရင် အလွန်ပျော်တာကလား၊ အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေကြီးတို့ လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြပါ ခင်ဗျား။"

ဟု ပြောကာ ဟင်းအိုးကြီးကို ထားပြီးလျှင်အိမ်သို့ ပြန် လာလေ၏။

ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ လင်မယားသည် အမဲအူဟင်းနှင့် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ညအိပ်ရာဝင်စော အခါ၌ . . .

"ဟင်းနဲ့ ထမင်းနဲ့ တူတူတန်တန် ထမင်းစားရတာ ကြာပါပြီရှင်၊ မချမ်းသာချင်နေပါ။ ခုလို ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့ တူတူတန်တန် စားနေရတယ်ဆိုပဲ တော်လှပါပြီ။"

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ပြုံးချိုတို့ လင်မယားသည် အိပ်စက်ကြလေတော့၏ ။ ထိုသို့ အိပ်စက်ခဲ့ကြရာ နံနက်မိုးလင်းခါနီးတွင် မောင်ပြုံးချိုသည် အိပ်

မက်မက်ပြန်၏။ အိပ်မက်မှာ ယမန်နေ့ညက မက်ခဲ့သော ပဝါပျောက် ပေါင်းထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီး ကို ပြန်၍ မက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလူကြီးသည် လွန်စွာ ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားဖြင့် မောင်ပြုံးချို၏ တဲသို့လာ၏။ မောင်ပြုံးချိုကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ထိုလူကြီးက . . .

"မောင်ပြုံးချိုရေ ဟောဒီမြေပေါ်မှာ လာပြီးနေတဲ့ လူတွေထဲမှာ တော့ မင်းအတော်ဆုံးပဲ။ ဟင်းချက်တာလည်း ကောင်းလိုက်တာ မပြော ပါနဲ့ တော့ ၊ မနေ့ညက မောင်ရင်ချက်တဲ့ အမဲအူဟင်းကို ကျုပ်တစ် ယောက်တည်း ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ကျုပ်ရဲ့ နောက်လိုက် နောက်ပါတပည့်တပန်း ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးမကျန် ကြိုက်ကြတာနော် ၊ စားရတာလည်း ဖောဖောသီသီ ရှိလှပါတယ် မောင် ရင်ရယ်၊ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် ၊ နက်ဖြန်မနက် မိုးလင်းလို့ တံမြက်စည်းလှ ညည်းတဲ့ အခါမှာ တဲရှေ့တည့်တည့်က ချုံစပ်ကို သွားလှည်းစမ်းပါ၊ အဲဒီမှာ တာအိုးလေးတစ်အိုး တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒါယူလိုက်၊ ပြီးတော့ ထုံး စံအတိုင်း အမဲအူဟင်းကို နေ့တိုင်းချက်ပေတော့၊ အမဲအူထဲမှာ ပုဆိုးကြ မ်း ဆိုတာကို များများ ပါအောင် ထည့်စမ်းပါ၊ ပြီးတော့လည်း ပူဆာတ ယ်လည်း မထင်စမ်းပါနဲ့ ၊ ကျုပ်တော့ မသောက်တတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တပ ည့်နှစ်ယောက်သုံးယောက် ကတော့ အရက်ကလေးကြိုက်တယ်၊ အဲဒါ လေးလည်း ပါအောင်ပေါ့ မောင်ပြုံးချိုရယ်၊ တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ် တို့ ဆီမှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေး လိပ်ကို သိပ်ကြိုက်တယ်၊ အဲဒါ လေးလည်း ပါအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ"

ဟူ၍ အိပ်မက်တွင် မြင်မက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ပြုံးချိုသည် အိပ်ရာမှ နိုးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တမာခက်ဖြင့် လုပ်ထားသော

တောတံမြက်စည်းကို ယူ၍ တဲရှေ့တွင် ရေများ ဖျန်းကာ တရွမ်းရွမ်းဖြင့် လှည်းပြန်၏။ ထိုသို့လှည်းရင်း ချုံစပ်သို့သွားရာ ရှေးဟောင်းအိုးကလေး တစ်အိုးကို တွေ့ရ၏။ အိုးတွင် သုတ်ထားသော စဉ့်မှာ နက်မှောင်ပြောင် လက်၍ နေ၏။

အိုးတွင် စလောင်းဖုံးကလေးလည်း ပါ၏။ မောင်ပြုံးချိုသည် ထိုအိုး ကလေးကို ဝမ်းသာအားရ တဲဆီသို့ယူ လာပြီးလျှင် ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ ရွှေဒင်္ဂါး အပြည့်ထည့်ထားသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်ပြုံး ချိုသည် လွန်စွာ ဝမ်းသာနေ၏။ ထို့ကြောင့် ရေနွေးအိုးတည်နေသော ၎င်း၏ မိန်းမအား... .

"ရှင်မရေ. ..မမဲတူ လာကြည့်စမ်းပါဦးဟ" ဟု အသံကို ခပ်အုပ်အုပ် ကလေးပြု၍ ခေါ်လိုက်ရာ မမဲတူသည် မောင်ပြုံးချို ထံသို့ အပြေးအလွှား ထွက် လာပြီးလျှင် မောင်ပြုံးချို ရှေ့မှ အိုးကလေးကို ကြည့်ကာ...

"အလို အိုးနဲ့ အပြည့်ပါလား၊ ကျုပ်တို့ တော့ လူမွေးပြောင်ပြီ" ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြော လိုက်လေ၏။

မောင်ပြုံးချိုသည် အဖန်ရည်ကို သောက်ပြီးနောက် ဈေးသို့သွားကာ အမဲအူများ ၊ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်များ ၊ တောအရက်များ ဝယ်၍ ပြန်လာ၏။

ပြီးလျှင် အိုးအတွင်းမှ ဒင်္ဂါးသုံးပြားကို ယခင်ရောင်းခဲ့သော ဘာဘူ ထံတွင် ရောင်းချ လိုက်လေ၏။ ထိုဘာဘူ၏ အမည်မှာ 'ပါရှောတန်းလား' ဟူ၍ ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာများက 'ပုဆိုးတန်းလန်းဘာဘူ' ဟု ခေါ်ကြ ကုန်၏။

မောင်ပြုံးချိုသည် (၈) ဧကမျှ ကျယ်ဝန်းသော ချုံများကို ရှင်းရန်အ

တွက် မြေတူးကုလားများကို ငှားရမ်းပြီးလျှင် ရှင်းလင်းခ အဖိုးစားနား ကျေနပ်လောက်အောင် ပေး၍ ရှင်းလင်းလေ၏။ ရှင်းလင်း၍ ရသော ချုံ များမှ ထင်းများကိုလည်း ထိုအလုပ်သမားကုလားများအား ညီညီမျှမျှ ခွဲဝေ၍ ပေးလိုက်၏။ မောင်ပြုံးချိုသည် ကုလားများအား သစ်ငုတ်တစ်ငုတ်တလေပင် မကျန်ရလေအောင် ရှင်းခိုင်းပြီးလျှင် မြေကိုဆွ၏။ မြောင်းများ ဖော်၏။ ပြီးလျှင် ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ မုန်လာ၊ မုန်ညင်း စသည့် သီးနှံများကို အားကြီးမာန်တက် စိုက်ပျိုးလေတော့၏။ နေ့ခင်း၌ ထိုသို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်သော်လည်း ညပိုင်း၌ မူ အမဲအူဟင်း၊ ဆိတ်ကလီစာ၊ တောအရက်၊ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ် စသည့်အရာများကို ၎င်း၏ တောင်ယာခင်းအလယ်၌ အကျအန တည်ခင်း၍ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသော ပဝါပြောက် ပေါင်းထားသည့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူကြီးအား ကျွေးမွေးခဲ့လေ၏။ အစပထမတွင် ပဝါပြောက်နှင့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းလူကြီးသည် ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို မောင်ပြုံးချို၏ အိပ်မက်၌ ရောက်ရှိလာတတ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ မူ (၁၀) ရက် (၁၅) ရက် တစ်ကြိမ် ၊ နှစ်လ တစ်ကြိမ်ခန့်သာ အိပ်မက်တွင် တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ကား မောင်ပြုံးချိုသည် ဝတ္တရား ပျက်ကွက် သည် ဟူ၍ မရှိ။ ညစဉ်ညတိုင်း အမဲအူဟင်း၊ တောအရက်နှင့် ပြောင်းဖူး ဖက်ဆေးလိပ်များကို ပေးမြဲတိုင်း ပေးခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဘဂျမ်း၊ သောင်းစိန်၊ ကုလားငတင် အပါအဝင် တောင်ယာသမားတို့ သည် ၎င်းတို့ ထဲတွင် ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း အပန်းဖြေခဲ့ကြရာမှ မောင်ပြုံးချို အကြောင်းကို စကားစ ရောက်သွားကြလေ၏။ မောင်ဘဂျမ်းသည် ရေနွေးကြမ်းကို ကျိုက်ခနဲ မော့လိုက်ပြီးနောက် . . .

"ဟို အညာသား ပြုံးချိုဆိုတဲ့ အကောင်သေရင် ဘာနဲ့ သပိတ်သွတ်ရ

မလဲလို့ စောင့်နေတာ၊ အခု ဒီကောင် အလုပ်လုပ်နေတာလည်း အခါလည်ရှိတော့မယ်၊ ချုံတွေပိတ်နေတဲ့ အိမ်မည်းကြီးပိုင် မြေကလည်း ရှင်းလင်းပြီး ပြုံးချိုရဲ့ စိုက်ခင်းတွေ ဖြစ်နေပြီ ၊ အခုနေတာ တဲတောင် မဟုတ်ဘူး ၊ ပြုံးချိုတို့ လင်မယားဟာ ခြေတံရှည်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကလေးနဲ့ ဖြစ်နေပြီ ၊ သူ့အရင်က လူတွေဆိုရင် တစ်လနှစ်လအတွင်း သေသွားကြတာချည်းပဲ၊ ပြုံးချိုကတော့ တယ်ဟုတ်ပါလား။"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကုလားငတင်က . . .

"မသေတာလည်း မပြောနဲ့ လေ ဘဂျမ်းရဲ့ ၊ အညာသားက အိုးကြီးတစ်အိုးနဲ့ ချက်ထားတဲ့ အမဲအူဟင်းတွေ၊ တောအရက်တွေ၊ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်တွေနဲ့ သူ့စိုက်ခင်းရဲ့ အလယ်မှာ တင်မြှောက်နေတာ ကို ငါကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးတယ်ကွ၊ ငါက ဘာလုပ်တာလဲ အညာသားလို့ မေးတော့ သူက ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြီး တော့ 'သူ့ကျောင်းနေရင် သူ့စာအံ့ရမှာ ပေါ့ဗျာ' လို့ ပြန်ပြီးပြောတယ်။"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သောင်းစိန်က

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အညာသား ပြုံးချိုကတော့ အဆင်ပြေနေပုံပဲကွ၊ တင်းကုပ်လုပ်ပြီး နွားလေးတွေ ဘာတွေလည်း မွေးထားတာ တွေ့ရတယ်၊ သူ့မိန်းမကလည်း နွားနို့ညှစ်ပြီး ရောင်းသေးတယ်ကွ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘဂျမ်းက

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အညာသားပြုံးချိုက ကျေးဇူးသိ တတ်ပါတယ်ကွ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်က မင်းကိုလည်း ပုဆိုးတစ်ထည်၊ ငါ့ကိုလည်း ပုဆိုးတစ်ထည် လက်ဆောင်ဆိုပြီး လာပေးတယ်လေကွ၊ မောင်ပိန်နဲ့ စံလှကိုလည်း စွပ်ကျယ်အင်္ကျီတွေ ဘာတွေ လာပေးတယ်၊ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲကွ၊ ငါတို့ (၅) ယောက် စလုံးကို စာအိတ်ကလေးနဲ့ ငွေ အစိတ်စီ ထ

ညဉ့်ပြီး ကန်တော့သေးတယ်လေကွာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကုလားငတင်က....

"အခုလို ချောင်လည်လည်ဖြစ်သွားတာ သိရတော့ ငါဖြင့် သူတို့ လင်
မယားအပေါ် မုဒိတာပွားမိတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘဂျမ်းက... ..

"ငတင်ရယ် မင်းစကားက ခမ်းနားလှချေလား၊ ရိုးရိုးလုပ်စမ်းပါကွာ
"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျန်လူများက ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေ
တော့သတည်း။

အခန်း(၃)

အညာသား မောင်ပြုံးချိုသည် သူ၏ စိုက်ခင်းများကို လွန်စွာ ဂရုစိုက်၏။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ လည်း လွန်စွာဝီရိယကောင်း၏။ စိုက်ခင်းများမှလည်း ငွေများ ဝင်၏။ စိုက်ခင်းလုပ်ရန် မြေကို ဆွလှိုက်သည့်အခါ၌ မကြာခဏ ဆိုသလို ငွေဒင်္ဂါးများ ထည့်ထားသော အိုးများကို ပေါက်ပြားဖြင့် ခုတ်မိတတ်၏။ ဂေါ်ပြားဖြင့် မြေကိုကော်တင်သည့်အခါ၌ လည်း ရှေးဟောင်းရွှေနော်ဇာကုံးများကို ကော်မိသည့်အခါလည်း ကော်မိ၏။ တံမြက်စည်းလှည်းတိုင်းလည်း ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား သို့မဟုတ် နှစ်ပြား အစဉ်သဖြင့် ရ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် ‘စိုက်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်’ ဆိုသောစကားကဲ့သို့ အိမ်မည်းကြီးအနီးမှ ချုံတော်ကြီးထဲတွင် လာရောက်နေထိုင် ရခြင်းအကျိုးကို ကောင်းစွာ ခံစားရလေတော့၏။

တစ်ညတွင် မောင်ပြုံးချိုသည် မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ ဘုရားမရှိခိုးရသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ကျောက်မြောင်းဈေးမှ ဝယ်လာသော သစ္စာပန်းများ နှင့် သပြေပန်းများကို ဘုရားညောင်ရေအိုးထိုး၏။ သောက်တော်ရေများကပ်၏။ အနန္တော ၊ အနန္တငါးပါးကို ရည်စူး၍ ဖယောင်းတိုင် ငါးတိုင်ထွန်းညှိ ပူဇော်၏။

ပြီးလျှင် ဘုရားကို အကျအန အကျယ်ကြီး ရှိခိုးလေတော့၏။ ဘုရားရှိခိုးပြီးသောအခါ မေတ္တသုတ်၊ ရတနာ့သုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ်မှ အစ

ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ် ကို ပါဠိပုတ်ဖြင့် မှန်မှန် ရွတ်ဆိုလေတော့၏။ ထို့နောက် သမ္မုဒ္ဒေ ဂါထာကိုလည်း တစ်ရာ့ရှစ်လုံး ပုတီးဖြင့် မှတ်ကာ တစ်ရာ့ရှစ်ခေါက် ရွတ်လေ၏။

၎င်း၏ မိန်းမ မမဲတူလည်း ဩောင်တစ်ရာ့ရှစ်ကွက် ဂါထာကို အသံနေ အသံထားဖြင့် ရွတ်လေတော့၏။ ထိုညတွင် မောင်ပြုံးချိုသည် ခေါင်းပေါင်းပြောက်နှင့် လူကြီးအား အိပ်မက် မြင်မက်ပြန်၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ထိုလူကြီးသည် မောင်ပြုံးချိုအား မကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင်... .

"မောင်ပြုံးချိုသည် အလွန်ရိုင်းတယ်၊ အိမ်နီးချင်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်း မပီသဘူး၊ ကျုပ်တို့ မကြိုက်တာကို လုပ်တယ်"

ဟု ပြောကာမောင်ပြုံးချိုက...

"မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ ၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အိမ်နီးချင်းကောင်းတွေ မကြိုက်တာကို ကျွန်တော်က လုပ်ပါ့မလား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုခေါင်းပေါင်းပြောက်နှင့် လူကြီးက... .

"ညက လုပ်တယ် မောင်ပြုံးချို ၊ တစ်ယောက်တည်း လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မောင်ပြုံးချို မိန်းမကပါ လုပ်သေးတယ်"

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်ပြုံးချိုသည် မည်သည့်အရာကို လုပ်မိကြောင်း စဉ်းစားမိရာ ညက ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း ၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်းကို ပြန်၍ သတိရမိသဖြင့်.....

"ဪ... အဲဒါကို ပြောတာလား"

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက...

"အေး... .ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ထဲက လုပ်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ အသံထွက်ပြီးလုပ်တော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ နေရထိုင်ရ ခက်တာပေါ့လေ၊ အဲဒါကြောင့် ပြောရတာပါ"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ပြီးချို့က...

"ဟုတ်ကဲ့ .. .ဦးလေး ၊ နောက်နောင် မဖြစ်စေရပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် အိပ်မက်မှ လန့်၍ နိုးခဲ့လေတော့သတည်း။
